

РЕШЕНИЕ

№ 4447

гр. София, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 14.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1959** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.,

Образувано е по жалба на Г. И. М. от [населено място] срещу Заповед №3384з-89/03.02.2022 година на НАЧАЛНИК 09 РУ ПРИ СДВР-КОМИСАР.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че административният орган е допуснал нарушение на административно-производствените правила и на материалния закон, като е издал един незаконосъобразен административен акт, който следва да бъде отменен. Иска се отмяна на Заповедта и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание оспорващият- Г. И. М., редовно и своевременно призован се явява и поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по оспорването-Началник 09 РУ при СДВР- Комисар, редовно и своевременно призован се представлява от юрисконсулт В., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

От процесуалния представител на същия е постъпила писмена защита, с която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 от ГПК.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено

следното:

На 12.06.2020 година на оспорващия е издадено Разрешение за носене , съхранение и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси № 20200614794 /12.06.2020 година от Началник 09 РУ при СДВР..

На 23.08.2021 година е съставен Протокол за приемане на ВВООБПИ като е иззет от оспорващия Пистолет “Арсенал“, тип „М.“ калибър 9/18 с № ВЕ 360471 до приключване на водените преписки в СРС, след което ще си го поиска.

На 14.01.2022 година оспорващият депозирал Заявление до Началник 09 РУ при СДВР, с което поискал да му бъде върнато късоцевно огнестрелно оръжие/ Пистолет с цел самоотбрана, оставен на съхранение

На 19.01.2022 година Началник 09 РУ при СДВР уведоми оспорващия ,че във връзка с постъпилото от него заявление е извършена проверка, в хода на която не се установила съществуваща реална заплаха за живота, здравето и имуществото му и изложените от него основания на обосновават нуждата от огнестрелно оръжие и спрямо него започва процедура по смисъла на чл.155, вр. с чл.58,ал.1,т.10 от ЗОБВВПИ и му указано в 7 дневен срок от получаване на съобщение ,че може да депозира писмено възражение.

Писмото е получено на 28.01.2022 година от страна на оспорващия.

На 31.01.2022 година оспорващият депозирал писмено възражение до Началника на 09 РУ при СДВР, в което изложил несъгласието с откритата процедура по отнемане на издаденото разрешение за носене на оръжие.

Началник 09 РУ при СДВР разпоредил извършване на проверка по възражението.

На 03.02.2022 година до Началник 09 РУ при СДВР е депозирано становище, в което посочил, че следва да бъде отнето издаденото Разрешение за носене, съхранение и употреба на късо огнестрелно оръжие на оспорващия.

На 03.02.2022 година Началник 09 РУ при СДВР уведоми оспорващия, че депозираното от него възражение не се взема под внимание и е отпочната процедура по чл.155,ал.1, вр. с чл.58,ал.1.10 от ЗОБВВПП продължава.

Оспорващият е уведомен за Писмото на дата 09.02.2022 година.

На 03.02.2022 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № 3384з-89, с която отнел издаденото Разрешение с № 20206614794/12.06.2020 година за носене, съхранение и употреба на късоцевно нарезно оръжие за самоохрана – Пистолет марка“ М.“ калибър 9x18 ВЕ 360471 от Г. И. М..

Заповедта е връчена на 09.02.2022 година на оспорващия.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузив ния срок по чл.149, ал.1 АПК/ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество, същата се явява основателна, но по съображения, различни от сочените в нея.

Оспорената Заповед № 3384з-89, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При преценката,съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената Заповед е издадена от компетентен орган- това е Началник 09

РУ при СДВР, на когото изрично по силата на чл. [чл. 155, ал. 1 ЗОБВВПИ](#) при настъпване на някое от обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2-8 или при отпадане на основателната причина по чл. 58, ал. 1, т. 10 е предоставила правото издаденото разрешение да се отнема с решение на органа, издал разрешението. Обслужваната от 09 РУ СДВР територия обхваща три административни столични района- Л., В. и Б.. По силата на чл.50 от ЗОБВВПИ физически и юридически лица, регистрирани като търговци по смисъла на [Търговския закон](#), лица, създадени със закон или с акт на Министерския съвет, и културни организации по смисъла на [Закона за закрила и развитие на културата](#) могат да придобиват взривни вещества и пиротехнически изделия, с изключение на фойерверки от категория F1, чрез закупуване, по наследство, чрез дарение или замяна след получаване на разрешение за придобиване, издадено от директора на ГДНП на МВР или от оправомощено от него длъжностно лице, или от началника на РУ на МВР по местонахождение на обекта за съхранение. По аргумент от алинея втора български граждани, граждани на други държави членки, пребиваващи на територията на Република България, граждани на трета държава, постоянно пребиваващи на територията на Република България, и юридически лица с нестопанска цел, регистрирани по реда на [Закона за юридическите лица с нестопанска цел](#), могат да придобиват само по наследство взривни вещества и пиротехнически изделия, с изключение на фойерверки от категория F1, след получаване на разрешение за придобиване, издадено от директора на ГДНП на МВР или от оправомощено от него длъжностно лице, или от началника на РУ на МВР по местонахождението на обекта за съхранение., като лицата по ал. 1 и 2 могат да придобиват огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях чрез закупуване, дарение, замяна или по наследство след получаване на разрешение за придобиване, издадено от директора на ГДНП на МВР или от оправомощено от него длъжностно лице, или от началника на РУ на МВР по местонахождението на обекта за съхранение или по постоянния адрес на физическото лице.

Между страните няма спор, че оспорващият е имал издадено Разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно оръжие, издадено от Началник 09 РУ при СДВР, който именно е компетентният орган да отнема издаденото разрешение/ тъй като постоянният адрес на оспорващия е на територията на 09 РУ- [населено място]. Наред с това от доказателствата по делото е установено, че С. Б. Д. е заемал длъжността Началник 09 РУ при СДВР към момента на издаване на Заповедта.

Спазени са изискванията на чл. 59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл. 59 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването и- чл.155,ал.1, в с чл.58,ал.1,т.10 от ЗОБВВПИ .

При издаването на заповедта, Началник на 09 РУ при СДВР е нарушил процесуално-правните разпоредби, което е довело и до нарушаване на материално-правните разпоредби.

Административното производство е започнало въз основа на подадено Заявление от страна на оспорващия да му бъде върнато притежаваното от него оръжие- Пистолет „М.“ калибър 9x18, оставено на съхранение в 09 РУ при СДВР. Вместо де се произнесе по заявлението- в посока отказ от връщане на оръжието на оспорващия или пък да разпореди връщането му, ответникът по оспорването започнал процедура по отнемане на издаденото разрешение за носене, съхранение и употреба на оръжие, като по този начин е излязъл извън предмета на заявлението, с което е бил сезиран. Обстоятелството, че ответникът по оспорването е уведомил оспорващия за

започналото производство по отнемане на издаденото разрешение и е дал възможност на оспорващия да депозира възражение срещу откритата процедура, не може да доведе до извод, че са спазени административно- производствените правила, още повече, че не е събрал и не е анализирал доказателства, които да водят до отпадане необходимостта от притежаване на разрешение за носене, съхранение и употреба на късо огнестрелно оръжие.

Правната регламентация на придобиване, съхранение, носене и употреба на оръжия и боеприпаси за тях, се съдържа в Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия. В чл. 155, ал.1 от закона е посочено, че при настъпване на някое от обстоятелствата по [чл. 58, ал. 1, т. 2 - 8](#) или при отпадане на основателната причина по [чл. 58, ал. 1, т. 10](#) издаденото разрешение се отнема с решение на органа, издал разрешението. Решението по ал. 1 подлежи на обжалване по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#), като обжалването не спира изпълнението му. В чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ е визирано, че разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекционирани и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

В тежест на органа е да установи, че основателната причината, която е съществувала към момента на издаване на разрешението е отпаднала и именно органът трябва да посочи в акта си каква е била причината, която е била сметена за основателна към момента на издаване на разрешението. Административният орган трябва да установи, че тази причина, която е съществувала в предходен момент, към момента на издаване на акта, с който се отнема разрешението, вече не е налице.

Нито в административното производство, нито в съдебното производство е установено каква е била основателната причина за издаване на разрешението за носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси, както и че тя е отпаднала.

Оспорващият няма задължение да доказва наличие на основателна причина във всеки един момент от получаване на разрешението за носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие и боеприпаси до изтичане на неговия срок на валидност, като неговото задължение е да установи докаже, че има основателна причина единствено към момента, в който подава заявление за издаване или за продължаване на срока на такова разрешение. В тежест на административния орган, в случаите, когато вече е издал разрешение, и неговия срок на валидност не е изтекъл, е да установи, че основателната причина вече е отпаднала.

В конкретния случай административният орган не е установил наличието на предпоставките за отнемане на издаденото Разрешение за носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие. Напротив- в Заповедта е посочено и вменено в задължение на оспорващия, че след като е имал разрешение за носене, съхранение и употреба на късо огнестрелно оръжие в негова тежест е във всеки един момент да установи необходимостта от носенето на оръжие- нещо, което е извън правната норма. Вменяването на задължения, които стоят извън волята на законодателя от страна на административния орган в тежест на оспорващия е недопустим, защото именно административният орган е този, който следва да установи дали е отпаднала необходимостта от носене на оръжие, а не лицето, което притежава разрешение за

носене на оръжие. Наред с това, при казаното по-горе вместо да се произнесе по заявлението на оспорващия за връщане на оръжието, оставено за съхранение без никакви доказателства е отнел издаденото разрешение, като по този начин ответникът по оспорването е преразгледал Разрешението за носене, съхранение и употреба на оръжие от 20.06.2020 година, без да са налице основания за това. Наред с това изложените мотиви в Заповедта, че посочените от оспорващия причини за носене на оръжие не обусловят необходимостта от носене на оръжие, по никакъв начин не кореспондират нито с развилото се пред административния орган производство, нито пък е налице подадено заваляне за издаване на разрешение за носене, съхранение и употреба на оръжие, а напротив- производството е по повод подадено Заявление за връщане на оставено за съхранение в 09 РУ при СДВР оръжие от страна на М..

В случая оспорващият не е имал задължение да обосновава необходимостта от носене, съхранение и употреба на късо огнестрелно оръжие/ каквито задължения има при подадено искане за издаване на разрешение за носене, съхранение и употреба на оръжие,/ тъй като такова Разрешение му е издадено, а административният орган е този, които следва да установи, че необходимостта от издаденото разрешение е отпаднала- нещо, което в случая не е налице. В този смисъл са Решения на РЕШЕНИЕ № 1436 ОТ 31.01.2018 Г. ПО АДМ. Д. № 13780/2016 Г., VII ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 16087 ОТ 27.11.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 15027/2018 Г., VII ОТД. НА ВАС и други.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспорената Заповед не отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отмяната и.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят, но преди да бъде определен техният размер съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано от процесуалния представител на ответника по оспорването.

Съгласно чл. 143,ал.1 АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Страна по делото е административният орган, по силата на признатата му с АПК административна правосубектност, но разноските се възстановяват от бюджета на юридическото лице, към което се числи административния орган.

По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на

чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да се намали възнаграждението - не по-малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, който може да присъди възнаграждение, но ако е доказано като заплатено. Разпоредбата на чл.78, ал.5 от ГПК намира приложение - само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В отговор на преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела C-427/16 и C-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал. В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда на юрисконсулта (каквото пълномощник е защитавал ответника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ – арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по искиви дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа каквото и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от

Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

В конкретния случай, оспорваният е представляван от адвокат Й. и в представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното възнаграждение е в размер на 300 лева, платено в брой при подписване на договора. Възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат за дела За процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лева. Договореното и заплатено адвокатско възнаграждение е под минимума, не е прекомерно и не следва да бъде редуцирано. На тази плоскост в полза на оспорвания следва да се присъдят разноски в размер на 310 лева-заплатено адвокатско възнаграждение и внесена държавна такса.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на чл.144 АПК по присъждането на разноски ,съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед №3384з-89/03.02.2022 година на НАЧАЛНИК 09 РУ ПРИ СДВР-КОМИСАР.

ОСЪЖДА НАЧАЛНИК 09 РУ ПРИ СДВР ДА ЗАПЛАТИ НА Г. И. М. ОТ ГР. Б. СУМАТА ОТ 310 ЛЕВА – РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА СДВР.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на страните. Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

